

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.

ΤΟΜΟΣ Ζ'.
ΑΡΙΘΜ. 12 (156).

Συνδρομή ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους ἐτησία μὲν
φρ. χρ. 25 ἐξάμηνος δὲ φρ. χρ. 12½.

ΕΤΟΣ Ζ'.
τῇ 15/27. Σεπτεμβρίου 1891.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ.

ΠΟ ἐξήκοντα ἐτῶν οὐδέποτε σπαρακτικώτερον ἄλγος συνέπιεσε τὴν καρδίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, οὐδέποτε ὀδυνηρότερον πένθος περιεκάλυψε τὴν

Ελλάδα. Ἡ εἰδησις τῆς ἀσθενείας τῆς Ἀλεξάνδρας εἶχεν ἐπισκήψῃ ὡς κεραυνός. Ἐν ἀγωνιώδει προσδοκία ἀνέμενον πάντες ἐν εὐχάριστον, ἐν παρήγορον ἄγγελμα. Ἀλλὰ τὸ τηλεγραφικὸν σύρμα δὲν ἔφερε τὸ θερμῶς ποδοῦμενον. τούναντίον ἔφερε πικράς εἰδήσεις, «ἡ Ἀλεξάνδρα ἐμενεν ἐπὶ ἡμέρας ἀναίσθητος.» Τότε ἡ ἀγωνία ἔφθασεν εἰς ὅζυ σημεῖον. Αἱ καρδίαι ἐδέοντο σιγηλῶς ὑπὲρ τῆς ἀναρρώσεως τῆς βασιλοπούλας. Παρακλήσεις ἐψάλλοντο ἀνὰ τὸ Βασίλειον ἐν τοῖς ναοῖς, ἐν τοῖς παρεκκλησίαις ὑπὲρ τῆς διασώσεως τῆς Ἀλεξάνδρας. Ἐν ἔθνος ἐγονυπέτει πρὸ τοῦ Πλάστου καὶ ἐδέετο διακαῶς ὑπὲρ μιᾶς ὑπάρξεως. Καὶ ἔξαφνα, διὰ μιᾶς ἐπισκίπτει τὸ φοβερόν μήνυμα «ἡ Ἀλεξάνδρα ἀπέθανε!» Ἀπέθανεν εἰς τὰ ξένα, μακρὰν τῆς γῆς, τῆς ὁποίας ὁ οὐρανός, ὁ ἥλιος,

ὁ ἀήρ, τὰ ἄνθη διέπλασαν ἐναμίλλως, ἐκάλλυναν τὸ σῶμά της καὶ τὴν ψυχὴν της, ἀπέθανε μακρὰν τῶν ἀλσῶν τῆς Κερκύρας, τῶν βάχεων τῆς Δεκελείας, τῶν συστάδων τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου.

† Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.

Καὶ ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ ἀνακτορίου μέχρι τῆς ταπεινότερας καλύβης τὸ δάκρυ ἔρρεεν ἐκ τῶν ὀμμάτων, καὶ τὸ χεῖλος ἐψέλλιζε μετ' ἀγάπην τὸ ὄνομά της, ἡ φαντασία ἔτρεχε πρὸς τὸ παρελθόν, ὅποτε ἡ Ἀλεξάνδρα φαιδρὰ κορασίς, μετ' ὑποφάνους πλοκάμους, ἐπλήρου μετ' τὴν εὐθυμον παιδικὴν φωνὴν τῆς τῆς ἀνακτορικῆς δενδροστοιχίας· ἔπειτα, ἄβρᾶ, χαριτωμένη κόρη, διήρχετο τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ βασιλέως πατρός της, τοῦ ὁποίου ἡ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη ἦτο παροιμιώδης· βραδύτερον, ὅτε ἐκ τῆς κόρης ἀνέδαλεν ἡ περικαλλὴς νεάνις ἵππευε παρὰ τὸ πατρικὸν πλευρόν, καὶ πάντες ἐχαιρέτιζον, μετ' ἀσκεπῇ κεφαλὴν ὑποκλινῶς, μετ' ὀφθαλμοῖς ἀγάπης παρακολουθοῦντες τὴν εὐσταλὴ βασιλοπούλαν. Αἰσθηματι